

מאחור ומלפנים: ציור של פנינה, ופנינה באולם התעמלות בעברית - זה נורא, בספרדית - זה מקסים

כמו החיים של הוריי העניים והמצב בעולם. המחשבות האלה הופכות אותי לעצובה. העצב גורם לי סבל פנימי. ומתוך הסבל הזה מתפרצת היצירה." במחשבה שניה, היא מוזה נמרצות בקשר שבין סבל ליצירה. "גם מי שחי טוב, בלי לסבול, יכול להיות אמן גדול!" אבל בינתיים פנינה מאמינה בסבל.

עשר שנים חיה פנינה ברזילי בניו יורק. בסופן התגרשה מבעלה (הייתי צעירה מדי כשהתחתנתי. לא הבנתי מה זה חיינישואין!), הכירה יהודי מצילי, בעל מיפעלינייר, התחתנה ועברה עימו למכסיקוסיטי.

שם, בבית הרבי-היריים, כשהיא מוקפת במטפלות, מנקות ומבשלות, החליטה פנינה להקדיש את כל-כולה לאמנות. "חשוב לי להשאיר אחריי זכר. בשביל זה אני עובדת קשה. גם מציירת וגם כותבת. אני כותבת המון, בכל מקום ובכל זמן. בנסיעות, בבית, ביום, בלילה. מלבד זאת, מדי בוקר אני מציירת במשך חמש שעות.

אמנות בשבילי זה החיים שלי כהווה וכל מה שקרה לי בעבר. דרך הציורים והשירים שלי אני מבטאת את עצמי, איך שאני באמת."

דוגמות יש בשפע. למשל, השיר הנקרא שיגעון. "ישנם הקוראים לזה שיגעון/ אולי אני רואה זאת כימי הזוהר של נעורי / הכוח ליצור, לככות, לחיות, לאהוב / או פשוט להיות."

"בעברית השיר נשמע נורא, כך פנינה בראגה, אבל בספרדית זהו שיר מקסים. אני כותבת בספרדית, כי הוריי דיברו לאדינו, וקל לי יותר בשפה הזו. את השפה העברית כבר כמעט שכחתי." השיחה מתנהלת בעברית שוטפת.

תעלה

★ מלאה בשדים

להן להתקדם בחיים. אבל זה בעצם רק תירוץ לחולשה ועצלנות." על שורשיה: "איך אדם יכול להתבנייש מאיפה שהוא בא? זה כליכך טיפשי."

על מילחמות: "אני יודעת שמאו שקיים האדם יש מילחמות, אבל אני לא קולטת למה."

לכבודו של ההגיג הזה נכתב שיר, ביום שבו נרצח סאדאת: "נתת לנו אור ותיקווה / החיוך שלך / הוסיף לנו אומץ, חום ואהבה / כעת יש בנו ריקנות, עצבות / כואבת לנו הפרידה

מתנות הטבע / אני כמו תעלה מלאה בשדים / שלא נותנים לי מנוחה / מלאה ליצנים שלועגים / אני נמצאת ולא נמצאת / ולא יודעת למה."

היה זה חוסר המנוחה ש.הביא אותי לנטוש את בעלי, אחרי עשר שנות נישואין. כל אשה אחרת היתה נשארת איתו. אבל אני השתעממתי. חיי העושר לא מצא חן בעיניי. אני הרי אמנית, לא סתם נערת-זוהר, שחושבת כל היום על בגדים ומסיבות."

מתוך חוסר-עניין בסיסי בעושר ובפאר, בחרה פנינה לבלות את חופי

שתה בארץ, דווקא במלון הילטון. מצויירת בבגדים מושכי-עיניים, בחיוכים מתחנחנים ותיק-ציורים, היא יורדת אל אולס-הכניסה של בית-המלון.

"אני ציירת, כך היא בוחרת להציג את עצמה. לא משוררת, גם לא פילוסופית-הוגה.

דלת - זה סוף!

ב גאווה היא פורשת את תצי לומי ציוריה. חלקם הפכו לפוסט-טרים. אחרים מעטרים את סיפריה, פוררים כינות לשירים ולהגיגים; גלויות ציבעוניות, עם נטיה לסוריאליזם מיתקתק. מאגריט ודאלי.

"אני לא סוריאליסטית. אני שייכת לזרם הריאליסטי-קסום, מודעקת פנינה, כנסיון לנתח את ציוריה. יש בציורים שלי מוטיבים שהחזורים על עצמם. אני תמיד מציירת דלתות. דלת זה סוף. הפילוסופיה שלי אומרת שלכל דבר יש סוף, ואז סוגרים את הדלת.

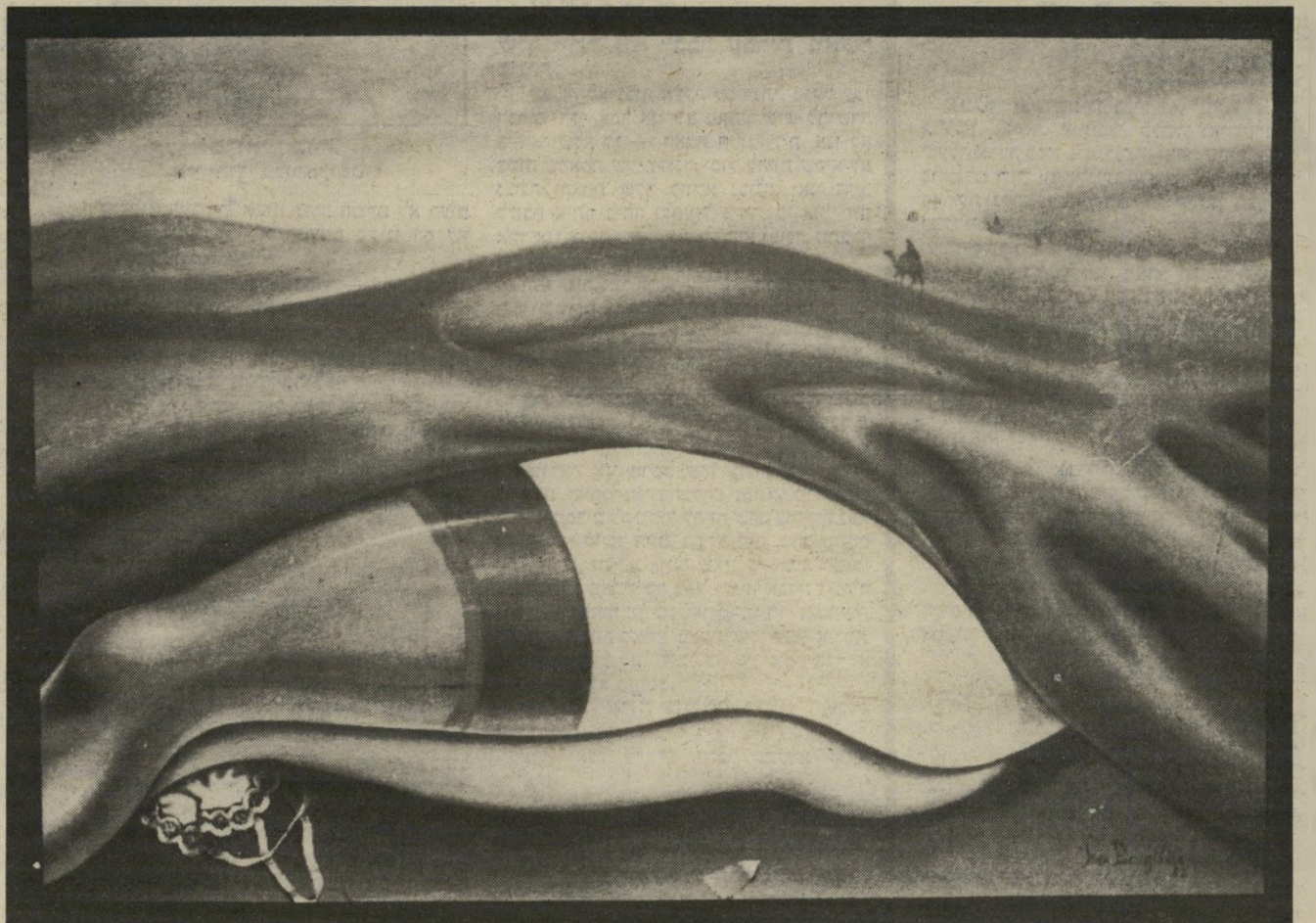
"גם נעליים אני מרבה לצייר. הנעל זה הדבר שאנחנו משאירים מאחורינו. בידר עם הדלת הסגורה. הנעל נותנת לנו את הסטטוסיקו שלנו. אומרים שנעל מעניקה ביטחון, אבל אני לא פסיכולוגית, לא יודעת אם זה נכון או לא."

מה זה סטטוס-קו? למה דווקא נעל מעניקה ביטחון? פנינה אינה מוכנה לפרש. היא אמרה את שלה, וזהו אפשר לעבור להכרזות הבאות.

"עכשיו אני שואפת לזכות בהכרה בישראל. במכסיקו כולם מכירים אותי וקונים תמונות שלי. אני רוצה למכור תמונות גם כאן, להתפרסם בזכות הכישרון שלי" היא אומרת.

מתי, שהיא חברתה הקרובה של פנינה, עקבה אחר השיחה בעירנות. מדי פעם התערבה, כדי לספר כמה שפנינה מוכשרת ועשירה. אך טיבעי הוא שמילות-הסיום שייכות למתי: "בעלי גלריות הכי-מפורסמים בתל-אביב התחננו שפנינה תציג אצלם את תמונותיה. אבל היא סירבה, מפני שהם רצו לפרסם אותה כאמנית זרוקה, בזהמית. ופנינה לא כזו. היא סולידית וחכמה." ואכן, כך זה נראה.

שרה ליבוביץ

"מידבר" - ציור של פנינה ברזילי ליצור, לב יות, לחיות, להיות. לאהוב